

Sygn. akt VIII Gz 106/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Kala (spr.)

Sędziowie: SSO Marek Tauer

SSO Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w W.**

przeciwko **(...) Spółka akcyjna w K.**

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 5 maja 2015 r., sygn. akt VIII GC 381/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku, zgodnie z właściwością ogólną - art. 30 kpc.

Sąd wydał postanowienie uwzględniając zarzut pozwanego zgłoszony przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy i uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że strona powodowa wykazała podstawę zastosowania art. 34 kpc, na który powołała się w pozwie.

Sąd Rejonowy wskazał, że jedno z dochodzonych roszczeń wynika z umowy sprzedaży (faktura (...)), jednak brak jest podstaw do dokonania ustaleń w zakresie miejsca świadczenia stron. Pozostałe roszczenia obejmują rozliczenia, odnośnie których niemożliwym jest ustalenie treści ewentualnej umowy stron i tym samym wskazanie innego niż siedziby stron miejsca wykonania kontraktu. Ewentualne porozumienie w tym zakresie nie było częścią umowy najmu łączącej strony, gdyż nie przewidywała ona zobowiązania pozwanego w żądanym przez powoda zakresie. Brak było zatem podstaw do uznania, że miejscem wykonania umów stron, których dotyczą roszczenia objęte pozwem był I..

W zażaleniu na powyższe postanowienie powód wniósł o jego uchylenie oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego. Zarzucił naruszenie przepisu art. 34 kpc w zw. z art. 454 § 1 kc oraz art. 43 § 1 kpc i art. 37 kpc poprzez ich niezastosowanie w sprawie i w konsekwencji wadliwe uznanie, że w sprawie nie zachodzi właściwość przemienna Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Skarżący podał w uzasadnieniu, że swoje roszczenia wywodzi faktu zawarcia

i wykonania umowy najmu nieruchomości, maszyn i urządzeń z dnia 30.11.2010 r., której treść nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż miejscem jej wykonania był I.. Dodatkowo wskazał na treść art. 37 kpc, zgodnie z którym powództwo o roszczenie ze stosunku najmu lub dzierżawy nieruchomości wytoczyć można przed sąd miejsca położenia nieruchomości.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Właściwość przemienna sądu, do którego pozew został wniesiony, powinna wynikać z okoliczności wskazanych w pozwie. Obowiązek taki wynika z art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c., który stanowi, że pozew powinien zawierać przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających w miarę potrzeby właściwość sądu.

Taka potrzeba z pewnością występowała w przedmiotowej sprawie, w której powód powołał się na umowę najmu, a dla wykazania właściwości wskazał jedynie, że miejscem wykonania umowy był I.. Tymczasem roszczenia dochodzone pozewem nie wynikały ze wskazanej umowy najmu z dnia 30.11.2010 r., wskazanej przez powoda, jako źródło dochodzonych roszczeń. Omawiana umowa najmu nie przewidywała zobowiązania pozwanego do poniesienia kosztów zużycia paliwa gazowego, opłaty za legalizację gazomierza, opłat abonamentowych i sieciowych, czy też ceny za sprzedane palety. Ewentualne porozumienia stron w wymienionym zakresie wymagały odrębnych umów.

Wskazanie przez powoda w pozwie, dla uzasadnienia przyjętej przez niego właściwości przemiennej, iż miejscem wykonania umowy był I., powtórzone w zażaleniu, było błędne, gdyż dotyczyło umowy najmu, a nie innych roszczeń, których faktycznie powód dochodził w pozwie. Słusznie zatem stwierdził Sąd Rejonowy, że z treści dokumentu umowy najmu nie sposób wywieść podstaw do obciążenia pozwanego w żądanym przez powoda zakresie. Powołanie się w zażaleniu na przepis art. 37 k.p.c. dotyczący roszczeń wynikających ze stosunku najmu, było w tych okolicznościach zupełnie nieuzasadnione.

Miejsce wykonania umowy w rozumieniu art. 34 k.p.c. należało w rozpoznawanej sprawie oceniać nie w odniesieniu do miejsca położenia wynajmowanej przez powoda nieruchomości, ale do miejsca, gdzie miały być wykonane konkretne czynności, których wykonania powód dochodzi. Przyjęty w art. 34 k.p.c. łącznik w postaci "miejsca wykonania umowy" należy bowiem określać według przepisów prawa materialnego (art. 454 k.c.), przy czym przy ustalaniu właściwości sądu rozstrzygające znaczenie może mieć miejsce wykonania umowy, jako całości albo też tylko miejsce wykonania poszczególnych zobowiązań z niej wynikających. W związku z tym miejsce to może być odmienne dla każdej ze stron umowy zarówno w stosunku do wszystkich zobowiązań wynikających z umowy, jak i do każdego zobowiązania z osobna (vide: Komentarz do art. 34 k.p.c., Jan Klimkiewicz, stan prawny: 15 marca 2011 r., opubl. LEX).

W rozpoznawanym wypadku chodziło o zapłatę, co determinowało konieczność wykazania przez powoda, że w przypadku każdego z roszczeń strony umówiły się na zapłatę w okręgu Sądu Rejonowego w Bydgoszczy. Samo wskazanie rachunku bankowego w wystawionych fakturach nie mogło świadczyć o treści porozumienia stron w przedmiocie zapłaty, skoro pozwany zakwestionował w ogóle istnienie zobowiązania. Ponadto wedle twierdzenia pozwanego zawartego w odpowiedzi na zażalenie, rachunek wskazany w fakturach stanowiących podstawę roszczeń prowadzony jest przez oddział (...) w K., a więc poza właściwością Sądu Rejonowego w Bydgoszczy.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 8 listopada 1991 r., sygn. akt: II CO 16/91 (publ. OSNC 1993, Nr 3, poz. 40), określone w art. 454 § 2 k.c. miejsce spełnienia świadczenia należy rozumieć w ten sposób, że świadczenie pieniężne powinno być spełnione w zasadzie w miejscu zamieszkania lub siedzibie wierzyciela. Miejscem wykonania umów

w tym kontekście powinna być siedziba powoda, czyli W.. Skoro jednak powód nie złożył pozwu przed tym sądem ani nie uzasadnił podstaw tak określonej właściwości, prawidłowo zatem Sąd Rejonowy przyjął, że jedynie właściwym było przekazanie sprawy według właściwości ogólnej – siedziby pozwanego – do sądu w Gdańsku.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.